

Κρέμα που δίν' άκούσατε τού κράτους τούς 'Ηγήτορας,
και ν' άπαντούνε δυνατά
πατριωτών χαμουριτά
πρός χαρωμένους ρήτορας.

Κρέμα που δίν' προβάσατε πιά 'γρήγορα νάλθητε
'στό Παρλαμέντο τών Ρωμίων και σεις νά κοιμηθήτε,
και πάλιν νά 'ζητησάτε νά κάνετε νυκτερί,
τό Γαλλικόν σας πρίσωπον νά γίνη θεμελιώρι,
νά πίνετε πρὸς τόνωσιν αλύθ' μὲ τσοκολατά
και δύναμιν νά πέρετε ν' άκούσε τήν παρλάτα,
τά μάτια σας 'στους ρήτορας άπάντα νά κολλάτε
και μία νά τ' άνοιγείτε και τρέις νά τά σφαλάτε.

Νά τρώτε τά χαράγματα κουλούρια και τυρί,
τό σβίνος νά θυμαζέτε τού Μπαρμπά-Θωδωρή,
νέ βλέπετε και δειζιών κι' άριστερών μαρζέτι,
μά και σαλέπι κάπποσι νά πίνετε πού βραζέτι,
νά 'μπήτε μὲ τόν 'Εσπερο, νά 'βγείτε μὲ τήν Πούλια,
ν' άκούτε τούς μανζαβήδισ νά σκούζου παραπούλια,
πράσσα, σπανάκια, σίσκουλα, χορταρικά περίσσα,
κι' έπειτα νάχετε γι' αυτά νά λέτε 'στά Παρίατα.

Ταχύς πρὸς ἄλλα μέρη ὁ Φασουλῆς τὴν φέρεϊ.

'Ιδού, Μιντάμ, τό Σταδιόν...άκούη τώρα δείχνει
ναπιά δρομίον έχνη.

'Στόν στίβον τούτον κατ' άρχάς εἰς εποχάς μεγάλας
έδωσαμιν τό σύνθημα τῆς γενικῆς φεγάλας.

'Εκεί πρὸς τ' άντρα τών Νομῶν γυριστέ τά μάτια...
πνευ κι' οἱ κήποι τού Μουσῶν, πέν και τά μονοπάτια.
Κυττάζετε τόν 'Αρδῆτόν και τούς πρασίνους βράχους,
μά 'δῆτε και τόν 'Γλισόν, άλλα χωρίς βατραχούς.

Καμμιάς Νεράιδας καλλονῆ 'στό νῆμα του δίν λούεται,
μήτ' ένα βρεκεκιζ καζί βατραχού δίν άκούεται.
'Από τήν κοίτην τήν ζηρῶν ὅλοι θαρρεῖς πὸς 'φύγαν
κι' ὑπό μορφήν άνθρωπινήν 'στό Παρλαμέντο 'πήγαν.

'Ίδέτε και τ' 'Ανάτορα...γνωρίζετε ποῖος κάθεται...
τόν πρώτον πού 'ρωτήσατε βεβαίως; ἢ τό μάβετε.
Και τώρα διερχόμεθα τῆς Κηρσισίας τόν δρόμον
έδῶ ἢ γίνου μέγαλα, στεγαζόντα τόν Νόμον,
διότ' ἡ Θέμις σήμερα 'στό πράττειν και 'στό λέγειν
είναι καθὼς τήν βλέπομεν γιατί δίν έχει στέγην.

Και σχέδια τεκτονικά θαρρῶ πὸς ὑπεβλήθησαν
κι' επακριβῶς ἐκρίθησαν,
μά 'διαβάσα πὸς ἔγιναν και πάλιν τά συνήθη
και πὸς τών Νόμων ὁ νόος δικαίως δίν ἐκρίθη.

Δίν ζέρω διαγωνισμός, κυρία σπουδασμένη,
'στους Γάλλους τί σκιμνεί,
έδ' ὅμως, ὅπως φαίνεται, ἄλλοι και φανερόν
πὸς μὲ τόν νου χρειάζεται και Μπαρμπά 'στην Κερώνη.

Νά τῆς Κηρσισίας ὁ δρόμος... 'δῆτε μέγαλα παντοία ..
ὅλο κι' άριστοκρατία.

Νά κι' ὁ δρόμος τού Σταδίου...γιὰ κυττάτ' έμπορικά...
ὅλο χειραφετημένα μπανοβγαίνου θηλυκά
μὲ τήν άρθαστον τήν χάρην και τό σίμ τό Γαλλικόν...
ρεγκαρντί και τό Ταμισιον, δηλαδῆ τό Κεντρικόν.

Γιὰ νά φθάσου ἔδῶ πέρα πόσα πόδια δίν ἰδρῶνου!...
τούτο πρῆμι και ντυμένους και γυμνούς και κουρελλῆδες,
κι' οἱ φρουροῖ πού τό φυλάττου τσιγαρόχροτο σουφρῶνον,
και δανειζου από τούτο και σὶ φίλους μερακλήδεις.
Κι' άν καπνίζετε, κυρία, σάν γυναικία τού καιρού,
τσιγαρόχροτο κλειμένο νά ζητήσω τού φρουρού.

Νά κι' ὁ κήπος τού Κλαυθμῶνος...τῆς μαρζάς ὑπομονῆς,
παίε, γάλασε και τούτος, και δίν ἔρχεται κανείς.

'Άλλοτε σ' αυτόν τόν κήπον
τῶν Ρωμίων τῶν περιούσιον,
τόν παρόμοιον μ' ἐκείνην τήν συκῆν τήν ζηρανθεισαν,
τί Πausανιῶν ὀμάδες ρητορεύουσι μὲ λύσαν.

Κι' ὅταν ἔθαλεν ἡ φύσις σφιγγηλή και χλοερῆ,
κι' ὅταν σκόρπιζαν τά φύλλα μαραμμένα και ζερά,
ἔπιναν τόν καργίλι των ἀδικούμενοι φαστῆρες
και τού Κεντρικού μνηστῆρης.

Και κρατούτες εἰς τό χέρι τά παρήγορα μαρκούτσιε
ἔκριναν σαφῶς δι' ὅλα,
μά δίν 'έγχαναν νά βλέπουν και τά τρώσιε των παπούτσιε,
πού δίν είχαν μαντζίσουλα.

Θέλω κι' ἄλλου περίπατον, κυρία, νά σας κάνω,
μά βλέπω πὸς σας 'κούρασα και μὲ τό παραπάνω.
Μόλις Φιλέλλην ἔρχεται 'στην πόλιν μας μεγάλη,
ἀρσενικῆς ἡ θηλυκῆς, άλλα πρὸ πάντων Γάλλος,
μάς πῆνει πατριωτισμός, πού γάγειν τό μαζλό του,
και μὲ τὰς διαχύσεις μας τραβῶ τόν διάβολό του.

Νά πῶτ' ἔδῶ, νά πῶτ' ἐκεί, νά πῶτε κι' ἐκεί πέρα,
γνωστών κι' άγνωστών βίζιταις, προσκληθείς νύκτα 'μέρα,
προπόσεις, προσωνήματα μὲ κόνιστ' άνθοφόρα,
μυρτιαῖς, ἔλκας, διαφνόλαρα, κι' άκτινωτά πανσέλληνα,
κι' ἔτσι κι' ἐκείνος βλαστημῆς χίλιεσ φοραῖς τήν ὄρα,
πού τούθηε τό δαμιόνον νά κῆν τόν Φιλέλληνα.

Σῆς ὑποδέχομαι κι' ἐγὼ μὲ τόσαις ρεβερέντζαις,
άν και πολλὸ μὲ τυραννῶν άρμαίσις ἰμπελυνέντζαις
κι' από συνάχ' ζεφουσῆ νυχθημερόν ἡ μύτη μου...
σῆς προσκαλιῶ νά πάρτε τό τασί και 'στό σπῆτι μου.

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἄγγελίαις.

Τού Γερσισίου Βάκου τό Περιοδικόν,
έξαιρίτον, άκμαίον, και φιλολογικόν,
μὲ νέαν εὐρωστίαν και δύναμιν και τόνον
εἰσῆλθε τελευτικῶς 'στόν δευτέρον του χρόνον.

'Αλεξάνδρος ὁ Μέγας, Σύλλογος 'Εθνικός,
τό φρόνημά μας αἶφρον τό καταπιπτωκῶς,
συναγορῶν δ' εὐλόγῳττως μετὰ θερμῆς φροντίδος
κι' ὑπὲρ τῆς δουλωμένης Ἑλληνικῆς πατρίδος.